յատակ, և ի նմին մահիճ, և հնոց՝ ըստ Պուղտանաց, ուրախացայ ոչ սակաւ. և այնու ծանեայ զայցելութիւնն Աստուծոյ առ իս, բարեխօսութեամբ Սրբոց Խնամակալուացս, և գոհացայ զնմանէ։ Եւ ի կոյն այրն հիւրընկալ վառեաց զհնոցն, և ասէ. Տէր, մերկացիր ի զգեստուցդ, և ընկողմանեալ յանկողնի աստ հանգիր, մինչև ցամաքեցուցից զհանդերձսդ. և հասուցից կերակուր ջերմ. գիտեմ զի ներելոց ես ինձ, եթէ գեղացւոյ և ոչ քաղաքացւոյ զխոր-տիկս առաջաբերից. զի ոչ զայլ ունիմ այժմ ի տանս՝ բաց ի փոքու իմն կոգւոյ, սակաւուց ձուոց և կորկոտէ գարւոյ։ Գոհացեալ զառնէն՝ ննջեցի իբրև զժամս երկուս կամ առաւել։ Իբրև զարթեայ՝ գտի զհանդերձս ցա-մաքեցուցեալս և զկերակուր պատրաստ. զգեցայ, կերի և զօրացայ։ Ապա ասացի ցայրն. Տեսանեմ զքեզ այր բարի և երկիւղած յԱստուծոյ. վասն որոյ կամիմ յայտնել քեզ զխորհուրդս իմ, և լսել ի քէն զգացումնդ. Ես ի Լէօպօլսոյ հետի փախեա ի ձեռաց Սվէտաց, որք հանդերձեալք էին առնել ինձ զբռնութիւն, և մեծաւ տաժանմամբ հազիւ հասի աստ. եթէ չէիր դու մարդասիրեալ՝ թերևս ցարդ մեռեալ իսկ էի. յաղագս որոյ շնորհի՝ զոհա-նամ զքէն. և եթէ կամ լիցի քոյ՝ մնացից աստէն զաւուրս քանիս, մինչև դոյն ինչ զուժ առեալ՝ հետևեցայց զուղին իմ. և ոչ արդեօք եղեց առ քեզ ապաշնորհ։ Պատասխանի ետ. Տէրութիւն քո գիտասցէ, թէ գեօղս այս ժուպր՝ պատկանի առ դատաւորն Լէօպօլսոյ, և չէ իսկ հեռի ի քաղաքէ անտի, եթէ ոչ միով մղոնաւ. և նոքա հրամայեցին հանուրց շինականաց թագչել ընտանեօք և գոյիւք իւրեանց յանտառս խորինս, գուցէ յափշտա-կիցէին յաւարառուաց. որ և քահանայն մեր ոչ համարձակեցաւ մնալ աստ, թէ և յեկեղեցւոջն կարէր բարեպէս ամրանալ. և Տէրութիւն քո զի՞րդ կարէ միայն յանմարդաբնակ տեղւոջ անքոյթ կալ. կամ ուստի՞ գտանել զկերակուր. քանզի և ես առեալ զանկողինս մնացեալս՝ գնալոց եմ ի գի-շերիս՝ յանտառն՝ առ ընտանիս իմ։ Ասացի. Եւ ու՞ր երթայց, մինչ անտե-ղեակ վայրիցս և պակասեցեալ յուժոյ, քայլել ցձորակն այն ոչ բաւեմ։ Պա-տասխանեաց. Ես վասն Քրիստոսի Տեառն մերոյ հասուցանէի սերկ (այսօր) զՏէրդ՝ յապահով և յանքոյթ իմն տեղի, այս է, ի դղեակն Սթառօչէլի՝ որ երիւք ևեթ մղոնօք բացեայ է, եթէ կարիցէի ունել զմիս ձի պատկանաւոր տեառնդ. զի ձիս իմ յերկոցունց աչաց կոյր է, և ոչ ոք բաց յինէն կա-ռավարել գիտէ զայն. արդարև ընկերն իմ ունի, բայց գոլով ինքն սոպա և տառ, ոչ կարծեմ թէ կամիցի տալ։ Աղաչեցեալ ուրեմն յինէն՝ գնաց, և ոչ յամեալ՝ եկն ընդ առն և ձիոյն. և գնահատեալ երից զլօթայց և միոյ քառորդի ցքոյ, ետու զվարձն, առեալ ի նմանէ զչիչ մի ապակի, պայմանաւ անդրուստ առաքելոյ զխնդրեալն. և ձիաւորեցայ. հեծեալ և այրն բարի յիւրն երիվար՝ էառ ի զաւակն զպատաուորն իմ, գնացինք։

Իբրև ելինք զառիվերն հուպ անտառին, ասէ ցիս. Տէր, ի հեռոց իմոց մ՛ վրիպեցիս, գուցէ մոլորիցիս. զի ոչ ընդ ուղին արքունի՝ այլ ընդ շաւիղս և մերթ ընդ անհետս գնալոց եմք. վասն զի յայսոսիկ ի վայրս աւազակք Պուղ-